

det ærede Medlem fra Fakse (Staaing), skal jeg sige, at naar han mener, jeg ved at stille denne Forespørgsel muligvis har fremkaldt nogen Nervøsitet, tror jeg, det ikke er nogen som helst Skade til. Selv om det skulde være, som jeg selv før sagde, at jeg havde malet Forholdene lidt for sorte, kan en Nervøsitet kun finde Udløb i en forstærket Økonomi, og det kan, som sagt, ikke være nogen Skade til. Jeg kan derfor ikke se nogen som helst Grund til, at Forespørgselen, selv om man vil kalde den overflødig, kan være skadelig. Det ærede Medlem sagde, at jeg ikke havde anvist nogen Vej. Jeg har anvist en Metode, nemlig at Staten skulde skaffe at vide, hvor Beholdningerne vare henne, og jeg sagde, at jeg ikke selv kunde skaffe paa-lidelige Oplysninger, som vare tilstrække-lige for at paavise, hvor Beholdningerne findes, dem kan man nemlig ikke faa fat i ad privat Vej. Denne Metode at skaffe sig Sikkerhed for, hvorledes Landet egentlig ligger, for derefter at give Befolkningen Meddelelse, forekommer mig at være rigtigt valgt. Den højt-ærede Konseilspræsident kom ikke ind paa det, det forekommer mig alligevel, at den højtærede Konseilspræsident skulde tage under Overvejelse, om det ikke var rigtigt at faa disse Oplysninger skaffet til Veje, og det meget hurtigt, de kunne nem-lig blive nødvendige, som jeg før har paa-peget, naar Almenvellet kræver, at Staten griber ind.

Det ærede Medlem fra Fakse var meget forbavset over denne Udtalelse fra mig. Den staaer jeg fuldt ud ved. Naar der er Nødstilstand, eller, som jeg udtrykte mig før, naar der er Fare for store, vigtige offentlige Virksomheder, for store Kredse af Befolkningen, er det efter min Mening Samfundets Pligt at virke hjæl-pende, og det kunde komme til at faa den Form, at man ad Ekspropriationens Vej maatte angribe private Beholdninger. Den Udtalelse skal jeg ikke glemme, det kan jeg forsikre det ærede Medlem om, den skal jeg staa ved, saa længe jeg lever, og jeg mener, at det Tilfælde kan komme til at foreligge her. Selvfølgelig er det rigtigt, hvad den højtærede Konseilspræsident sagde, at man af forskellige Grunde ikke nu kan gaa hen og ekspropriere de pri-vate Beholdninger, ogsaa fordi man ikke skal tage fra de forsynlige og give til de ikke forsynlige. Det har jeg heller aldrig tænkt mig, men jeg har tænkt mig, at de Beholdninger, der ikke

er strengt nødvendige, men kunne und-væres, kunde overføres til de for Offent-ligheden nødvendige Virksomheder, der ellers vilde blive nødte til at standse. Det var det, jeg mente, man skulde forberede.

Det glæder mig meget, at den højt-ærede Konseilspræsident udtalte, at Fore-spørgselen var overflødig, thi deri ligger en Anerkendelse af, at Konseilspræsiden-ten har tænkt paa at forberede netop det, jeg har tilraadet, ellers vilde Forespørgse-len ikke have været overflødig.

Angaaende Spørgsmaalet om Forbruget af Tørv og Brænde, som den højtærede Kon-seilspræsident berørte, maa jeg sige, at dette Forbrug kan nok hjælpe de private, men i de industrielle Virksomheder og i de store Centralværker, som ere noget af det vigtigste, ville Tørv og Brænde ikke kunne finde Anvendelse i videre stort Omfang, men selvfølgelig er det rigtigt, at det i nogen Grad vil kunne hjælpe. Saa sagde den højtærede Konseilspræsident, at han kunde tænke sig at henstille til Lovgivningsmagten, at der blev stillet et Beløb til Raadighed til Statens Ind-køb af Kul. Det vilde jeg finde over-maade rigtigt, den Tanke falder ganske sammen med den, jeg i Begyndelsen af mit Foredrag nævned, at de Beholdnin-ger, som kunne faas til en rimelig Pris, bør for alle Eventualiteters Skyld opkøbes i Tide. I øvrigt kan der naturligvis dispu-teres om, hvorvidt min Forespørgsel har været overflødig eller ikke. Jeg mener nu, at det ingenlunde er overflødigt, at der netop herfra kommer saadanne Ud-talelser frem, som der er kommet, der op-muntre Befolkningen til at økonomisere og navnlig til at finde sig i de af Offent-ligheden foretagne maaske yderst ubehage-lige Sparsomhedshandlinger. Det har egentlig været min Hovedhensigt med denne Forespørgsel at opfordre Befolk-ningen til at være Medarbejdere i denne Sag og ikke gøre unødvendige Indvending-er, naar Offentligheden griber ordnende ind i Livsforhold, man er vant til at ordne selv, hvilket eventuelt vil være nødvendigt saavel fra Statens som fra Kommunernes Side.

Jeg skal under Hensyn til disse Be-mærkninger erklære mig tilfredsstillet med det Svar, jeg har faaet af den højtærede Konseilspræsident.

Da ikke flere forlangte Ordet, slutte-des Forhandlingen om Forespørgselen til Konseilspræsidenten.